

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **V. K. pre zločin obmedzovania osobnej slobody** podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 24. novembra 2011 v Bratislave dovolanie obvineného V. K. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. februára 2011, sp. zn. 5To 16/2011, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného V. K. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš z 29. novembra 2010, sp. zn. 9T 34/2010, bol obvinený V. K. uznaný za vinného zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák., prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 1. januára 2010 asi o 2.00 hod. vo vinárni v D. dvakrát škrtil rukami svoju družku D. Š., nar. X., vulgárne jej nadával, sotil ju na zem, poškodená sa postavila a vybehla pred vináreň, obvinený ju dobehol a sotil ju o zaparkované vozidlo tak, že si udrela hlavu, poškodená potom odchádzala za svojou priateľkou, obvinený ju dobehol pred budovou obecného úradu, zahryzol jej do ruky, znova ju sotil, poškodenú zachytil M. M., ktorý tadiaľ prechádzal, poškodená spoločne s M. M. spadli na zem, pritom M. M. utrpel pádom zranenie, na ošetrenie ktorého ho odviezol do V. obvinený, poškodená sa viezla s obvineným v osobnom motorovom vozidle spolu s M. M., obvinený jej sľúbil, že po ošetrení M. ju

zavezie domov do Z., v Z. s vozidlom nezastal, vozil ju po okrese L., v priebehu jazdy ju niekoľkokrát udrel päšťou do hlavy, keď poškodená chcela vystúpiť z vozidla, obvinený pridal plyn a kričal na ňu, že ju zabije, že ju odvezie na miesto, kde ju nikto hľadať nebude, pred obcou L. zastavil vozidlo, otvoril dvere na strane vodiča, obišiel ho a päšťami poudieral poškodenú po hlave, hrýzol ju do ruky, potom poškodenú zaviezol do D., počas jazdy poškodená neustále prosila obvineného, aby ju pustil, že má dve deti, o ktoré sa nemá kto postarať, obvinený na jej výzvu nereagoval, v obci D. zastal, poškodená vybehla z vozidla a skryla sa, obvinený jej spôsobil opuch hlavy v spánkovej oblasti obojstranne a modriny po hryzení na ľavom ramene a predlaktí s dobou liečby 5 dní.

Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 183 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 56 (päťdesiatšesť) mesiacov nepodmienečne. Na výkon uloženého trestu podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil obvineného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie do viny a trestu obvinený V. K. prostredníctvom svojho obhajcu (č.l. 389-391). V dôvodoch odvolania vytýkal súdu prvého stupňa spôsob dokazovania, namietal právnu kvalifikáciu, pretože sa ničoho nedopustil, a preto navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Odvolanie do výroku o treste podal i okresný prokurátor, jeho odvolanie však na verejnom zasadnutí krajského súdu vzal nadriadený prokurátor späť. Späťvzatie odvolania vzal predseda senátu v zmysle § 312 ods. 4 Tr. por. na vedomie. Následne Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 22. februára 2011, sp. zn. 5To 16/2011, odvolanie obvineného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 22. februára 2011, kedy vo veci rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, pričom obvinený uložený trest v súčasnej dobe vykonáva.

Odpis uznesenia súdu druhého stupňa bol obvinenému doručený 8. júna 2011, obhajca obvineného prevzal rozhodnutie súdu druhého stupňa 6. júna 2011.

Okresný súd Veľký Krtíš dňa 10. októbra 2011 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v predmetnej veci dovolanie obvineného V. K., ktoré podal prostredníctvom zvolenej obhajkyne JUDr. E. M.. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 5. októbra 2011 a smeruje proti vyššie citovanému uzneseniu krajského súdu, pričom obvinený uplatnil dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., že napadnuté rozhodnutie krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V písomných dôvodoch dovolania obvinený V. K. (ďalej tiež „dovolateľ“) argumentoval tým, že skutok mal byť po právnej stránke správne kvalifikovaný iba ako prečin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Podľa názoru dovolateľa súdy nesprávne právne posúdili jednak postavenie poškodenej D. Š. ako chránenej osoby ako aj spáchanie skutku závažnejším spôsobom konania.

Vo vzťahu k poškodenej D. Š. (ďalej tiež „poškodená“) namietal, že ak súdy ustálili, že poškodená bola jeho družkou, tak ju mali považovať za blízku osobu len vo vzťahu k trestnému činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., lebo to výslovne vyplýva z dikcie § 127 ods. 5 Tr. zák. Vo vzťahu k trestnému činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zák. už ale podľa názoru dovolateľa poškodená postavenie blízkej osoby nemala, lebo v legálnej definícii blízkej osoby v § 127 ods. 4 Tr. zák. sa družka výslovne neuvádza a v konaní nebolo preukázané, že by s poškodenou boli v takom pomere, že by ujmu, ktorú utrpel jeden z nich, druhý právom pociťoval ako ujmu vlastnú.

Dovolateľ ďalej namietal, že trestný čin obmedzovania osobnej slobody spáchal závažnejším spôsobom konania. Pri kvalifikácii skutku podľa troch ustanovení Trestného zákona mal za to, že dochádza k subsumovaniu jednotlivých pojmových znakov a že v prípade konkurencie znakov platí zásada, podľa ktorej prednosť má použitie určitej okolnosti len ako kvalifikačného znaku základnej skutkovej podstaty pred jej iným použitím. Vyjadril teda presvedčenie, že násilie, ktoré produkoval vo vzťahu k poškodenej, tak ako je uvedené skutkovej vete výroku rozsudku okresného súdu, mu bolo pričítané opakovane, čo je v rozpore s ustanovením § 38 Tr. zák.

Vo vzťahu k uloženému trestu dovolateľ namietal použitie oboch prítťažujúcich okolností. Konkrétne namietal, že spáchanie viacerých trestných činov ako prítťažujúca okolnosť (§ 37 písm. h/ Tr. zák.) možno zohľadniť len pri viacčinnom súbahu, no v jeho prípade išlo o jednočinný súbeh a ďalej, že predchádzajúce odsúdenia mal zahladené, preto na ne súd nemal prihliadať ako na prítťažujúcu okolnosť podľa (§ 37 písm. m/ Tr. zák.).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. rozsudkom vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech a aby uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. februára 2011, sp. zn. 5To/16/2011, ako aj rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš z 29. novembra 2011, sp. zn. 9T 34/2010, vo výroku o vine a treste zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Veľký Krtíš, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Samosudkyňa súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté s upozornením, že sa môžu k dovolaniu obvineného vyjadriť.

K dovolaniu obvineného V. K. sa vyjadril okresný prokurátor podaním z 26. septembra 2011 (č.l. 442), pričom navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, pretože nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

K predmetnému dovolaniu sa v súdom určenej lehote vyjadrila i poškodená D. Š. (č.l. 443), ktorá navrhla dovolanie zamietnuť, pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) preskúmal dovolanie obvineného V. K. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocnenej obhajkyne (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň však zistil, že podané dovolanie je potrebné s použitím § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

V prvom rade najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V prípade, že podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania a v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, takéto dovolanie treba odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Obvinený V. K. v dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa ods. 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Zo znenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je určené k náprave tých najzávažnejších, v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb, ale nie k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého alebo druhého stupňa. Tieto skutkové zistenia dovolací súd nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú dve alternatívy a síce, že skutok mal byť právne posúdený ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený V. K. v dovolaní, ako už bolo vyššie podrobne uvedené, namietal, že by svojim konaním naplnil znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák., lebo skutok nespáchal ani na chránenej osobe, ani závažnejším spôsobom konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatujúc, že ide o námietky právneho charakteru, ktoré spadajú pod uplatnený dovolací dôvod, preto ďalej skúmal, či sú dovolateľove námietky aj skutočne dôvodné. V rámci tohto prieskumu musí posúdiť správnosť subsumpcie (podradenia) skutkového deja ustáleného súdmi prvého a druhého stupňa v tzv. skutkovej vete, na ustanovenie skutkovej podstaty zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. d/ Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., predovšetkým s dôrazom na namietané tzv. kvalifikačné znaky (znaky kvalifikovaných skutkových podstát).

Podľa § 183 ods. 1 Tr. zák., kto inému bez oprávnenia bráni užívať osobnú slobodu, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

Podľa § 183 ods. 2 Tr. zák., odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a) závažnejším spôsobom konania,

b) z osobitného motívu,

c) ako verejný činiteľ,

d) na chránenej osobe, alebo

e) a spôsobí ním väčšiu škodu.

Podľa § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., chránenou osobou sa rozumie blízka osoba.

Podľa § 127 ods. 4 Tr. zák., blízkou osobou sa na účely tohto zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel; iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú.

Podľa § 127 ods. 5 Tr. zák., blízkou osobou sa na účely trestných činov vydierania podľa § 189, znásilnenia podľa § 199 ods. 2, sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 2, sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 2, týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208, nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 alebo nebezpečného prenasledovania podľa § 360a rozumie aj bývalý manžel, druh, bývalý druh, rodič spoločného dieťaťa a osoba, ktorá je vo vzťahu k nim blízkou osobou podľa odseku 4, ako aj osoba, ktorá s páchatelom žije, alebo žila v spoločnej domácnosti.

Podľa § 138 písm. d/ Tr. zák., závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu násillím, hrozbou bezprostredného násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy.

Osoby, ktoré sú v inom vzájomnom rodinnom pomere než príbuzní v priamom pokolení, osvojenec a osvojiteľ, súrodenci a manželia (*napr. bratrancei, strýko a neter*) alebo v obdobnom pomere (*teda hocijaký vzťah splňajúci ďalej uvedené kritériá, napr. silné kamarátstvo*) sa považujú za osoby sebe navzájom blízke iba v prípade, ak sú psychicky natoľko spriaznené (*rodinné puto sa nevyžaduje*), že by ujmu, ktorú by čo i hypoteticky utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú (*minimálne by z takejto ujmy bola v značne nepriaznivom psychickom rozpoložení*). Takýmito osobami môžu byť trebárs dobrí kamaráti, milenci, resp. druh a družka, a pod. Či v konkrétnom prípade na základe takéhoto vzťahu pôjde o osoby sebe navzájom blízke, bude závisieť práve od hĺbky ich vzťahu (*napr. milenci na jednu noc, ktorí sa predtým ani potom nestretli, určite nemôžu byť považovaní za osoby sebe navzájom blízke, takými osobami nie sú ani milenci, ktorí sa stretávajú iba občasne, a to výlučne za účelom sexuálneho uspokojenia, naproti tomu dlhší sýtený vzťah priateľ – priateľka predstavuje pomer vzájomne blízkych osôb*). Pritom je potrebné zdôrazniť, že musí ísť o vzájomný, teda obojstranný vzťah medzi osobami navzájom si blízkymi, nestačí ak vzájomnú blízkosť pociťuje výlučne jedna osoba. Samozrejme, vzájomnú blízkosť nemusia obidve osoby pociťovať rovnako, môžu ju prežívať kvalitatívne inak, ale každá z nich ňou musí oplývať. Vzájomnú blízkosť si nemusia osoby uvedomovať neustále, stačí, že pri hlbšom zamyslení sa alebo v hraničných situáciách ju tak pociťujú. Druh – družka sú označenia pre osoby, ktoré spolu žijú v spoločnom životnom spoločenstve, hoci nie sú manželmi. Spolužitie druha a družky je faktickým stavom. Tieto osoby sú spravidla opačného pohlavia (*môžu byť ale aj rovnakého pohlavia*), ktoré spolunažívajú v určitom partnerskom vzťahu, v ktorom by si teoreticky podľa všeobecného vnímania mali byť vzájomnou oporou a ktorého súčasťou je aj sexuálne spolužitie, alebo

ktorého podstatou je vytvorenie páru ako výraz ich vzájomného spolužitia, aj keď spolu nepraktizujú sexuálne aktivity. Preto, aby išlo o druhov sa nevyžaduje, aby druhovia spolu žili v spoločnej domácnosti, aj keď tomu tak spravidla bude. Úplne stačí, že chcú byť relatívne často spolu a tento jav je relatívne stabilný, t. j. trvá aspoň niekoľko týždňov. Nestačí len krátkodobá, či zatiaľ veľmi povrchná partnerská známosť. Na druhej strane, ak ľudia spolu žijú v spoločnej domácnosti, tento čas sa rapídne skrakuje (*Burda, E., Čentěš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol., Trestný zákon. Všeobecná časť. Komentár. I. diel. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2010, 861-864 s.*).

Prvostupňový súd v tzv. skutkovej vete výroku rozsudku ustálil postavenie poškodenej D. Š. ako družky obvineného V. K.. Ide o skutkové zistenie, ktoré odvolací súd nemenil a ktoré dovolací súd v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nie je oprávnený preskúmať. V podstate obvinený V. K. v dovolaní postavenie poškodenej D. Š. ako svojej družky, a teda blízkej osoby podľa § 127 ods. 5 Tr. zák. (*vo vzťahu k trestnému činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. – pozn. súdu*) už ani nespochybňoval, hoci ešte v odvolaní sa bránil tvrdením, že jeho družkou nebola. V dovolaní ale namietal, že s poškodenou D. Š. neboli navzájom v takom pomere, že by ujmu, ktorú utrpel len jeden z nich, druhý právom pociťoval ako ujmu vlastnú, preto jeho družka poškodená D. Š. nemala vo vzťahu k nemu postavenie blízkej osoby podľa § 127 ods. 4 Tr. zák.

S týmto záverom obvineného V. K. nemožno súhlasiť. Z vyššie uvedeného teoretického výkladu je zrejmé, že družka, aj keď v § 127 ods. 4 Tr. zák. nie je výslovne uvedená, nepochybne spĺňa parametre blízkej osoby v zmysle tohto ustanovenia, čomu zodpovedá aj doterajšia rozhodovacia prax všeobecných súdov. Správne nižšie súdy v posudzovanej trestnej veci ustálili postavenie družky obvineného D. Š. ako blízkej osoby aj v zmysle § 127 ods. 4 Tr. zák. V tejto súvislosti považuje najvyšší súd za dôležité poznamenať, že výklad prezentovaný dovolateľom by družkám (druhom) poskytoval nižšiu mieru trestnoprávnej ochrany oproti manželkám (manželom), čo by pri pretrvávajúcej vysokej miere rozvodovosti v spoločnosti (takmer 50% - pozn. súdu) a stále častejšiemu faktickému spolužitiu osôb len ako druha a družky v mimomanželskom zväzku, bolo zo spoločenského hľadiska diskriminačné a z trestnoprávneho hľadiska neakceptovateľné.

Obvinený V. K. ďalej namietal, že by trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zák. spáchal závažnejším spôsobom konania v zmysle § 138 písm. d/ Tr. zák.,

teda násilím, hrozbou bezprostredného násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy. Bol toho názoru, že násilie opísané v tzv. skutkovej vete výroku prvostupňového rozsudku už bolo subsumované pod trestné činy výtržníctva a nebezpečného vyhrážania ako ich zákonný znak, a preto keď mu súd zohľadnil násilie aj ako okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby pri trestom čine obmedzovania osobnej slobody, tak porušil iné hmotnoprávne ustanovenie, konkrétne § 38 Tr. zák.

Podľa § 138 písm. d/ Tr. zák., závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu násilím, hrozbou bezprostredného násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy.

Pokiaľ ide o tieto námietky obvineného, tieto sú podľa názoru dovolacieho súdu opodstatnené. Oba nižšie súdy dospeli k záveru, že obvinený V. K. sa trestných činov dopustil v jednočinnom súbehu, t. j. spáchal jeden skutok, ktorým naplnil viacero skutkových podstát trestných činov. Základným zmyslom jednočinného súbehu trestných činov je čo najobjektívnejšie vystihnúť povahu a stupeň nebezpečnosti konania páchatel'a a ten bude spravidla najlepšie posúdený vtedy, pokiaľ bude kvalifikovaný podľa všetkých zákonných ustanovení, ktoré naň dopadajú. Zásada jednočinného súbehu by sa nemohla aplikovať jedine v prípade, že by išlo o súbeh tzv. zdanlivý, t. j. pokiaľ by trestné činy o ktoré ide boli navzájom v pomere špeciality, či subsidiarity, resp. išlo by o ich faktickú konzumpciu, alebo o pokračovací, trváci, či hromadný trestný čin.

Podľa § 38 ods. 1 Tr. zák. na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Uvedené ustanovenie upravuje konkurenciu okolností, ktoré môžu byť súčasne zákonnými znakmi základnej skutkovej podstaty i kvalifikovanej skutkovej podstaty. Pri takejto konkurencii platí zásada, podľa ktorej má prednosť použitie určitej okolnosti len ako kvalifikačného znaku základnej skutkovej podstaty pred jej iným použitím. Z uvedeného vyplýva, že určitú okolnosť, ako prísnejší kvalifikačný znak možno použiť iba vtedy, ak nie je obsiahnutá v základnej skutkovej podstate.

V posudzovanej veci pri zločine obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate podľa ods. 2 písm. a/ je kvalifikačným znakom v zmysle § 138 písm. d/ Tr. zák. násilie, hrozba bezprostredného násilia alebo hrozba inej ťažkej ujmy. Na druhej strane zákonným znakom základnej skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. sú vyhrážky smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inej ťažkej ujmy. Dochádza

tu k preliňaniu kvalifikačných znakov, preto osobitný kvalifikačný znak - závažnejší spôsob konania pri zločine obmedzovania osobnej slobody nemožno použiť.

Správne malo byť konanie obvineného kvalifikované ako zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. a prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Zistené pochybenie oboch súdov však nemá zásadný vplyv na postavenie obvineného, pretože obvinenému by bol ukladaný úhrnný trest odňatia slobody podľa najprísnejšieho zákonného ustanovenia, ktorým je v jeho prípade naďalej ustanovenie § 183 ods. 2 Tr. zák.

Čo sa týka námietok obvineného V. K. voči výroku o treste, konkrétne zohľadnenia príťažujúcich okolností pri výmere trestu odňatia slobody, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že tieto obsahovo nenapĺňajú ním uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Výhrady spojené s uloženým trestom možno uplatňovať iba v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., ktorý však obvinený neuplatňoval. Iba v rámci tohto dovolacieho dôvodu možno namietat' pochybenia súdu pri ukladaní druhu trestu, ktorý je neprípustný, alebo pri určení takej výmery trestu, ktorá je mimo trestnú sadzbu určenú zákonom za daný trestný čin. Ani jedna alternatíva však neposkytuje možnosť dovolávať sa porušenia zákonných hľadísk určujúcich uloženie druhu trestu a jeho výmery. Pochybenie súdov spočívajúce v nesprávnom uložení druhu trestu či jeho výmery v súvislosti s nesprávnym vyhodnotením kritérií uvedených v § 31 až § 34 Tr. zák. a následným uložením neprimerane prísneho alebo naopak mierneho trestu, nemožno namietat' prostredníctvom tohto ani iného dovolacieho dôvodu.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného konštatuje, že v trestnej veci obvineného V. K. nebol splnený dôvod dovolania predpokladaný ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., a preto na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci dovolanie obvineného V. K. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. novembra 2011

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Vyhotovil : JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová